

El banderadu de l'Esquerra

A la Direcció del diari «La Humanitat» hi arriben tot sovint unes consultes i unes preguntes molt especials, que encara són més especials pel fet que són nombrosíssimes, i amb la particularitat que els que les formulen coincideixen a fer-ho en un mateix dia. Per exemple, consultes i preguntes del tenor de les següents, segons escriu la Direcció del diari òrgan matinal d'Esquerra Republicana:

«Contestant a nombrosíssimes preguntes i consultes que ens han estat formulades en el dia d'ahir, com a conseqüència natural dels incidents ocorreguts dijous a la nit, hem de manifestar el següent, per coneixement de tothom: Esquerra Republicana de Catalunya no té més que una bandera: la catalana, la de les quatre barres gloriuses.»

Els preguntaires i els consultants que la Direcció—la Direcció—de «La Humanitat» informa complaent hauran respirat satisfets. Ara que la informació de «La Humanitat» n'ha estat incompleta. Perquè sabem de bona tinta que, precisament l'endemà d'aclarir el dubte, aquells mateixos preguntaires i consultants que la Direcció—la Direcció—de «La Humanitat» havia somniat que preguntaven una cosa que tothom sap, van córrer a aclarir un altre dubte: ¿Per què, doncs, —consultaven i preguntaven— al balcó de «La Humanitat», òrgan matinal d'Esquerra Republicana, no hi ha estrictament i únicament la bandera d'Esquerra Republicana: la catalana, la de les quatre barres gloriuses?

I la veu amant de la Direcció de «La Humanitat» estigué tot un dia responent (però no des de les columnes del diari):

—Ah, veuran!... és que això que «La Humanitat» és l'òrgan d'Esquerra Republicana s'ho pensen vostès. «La Humanitat» és el diari «de les esquerres catalanes». ¿Que no se'n vanren adonar quan, durant algun temps va aparèixer aquesta petita faccèsia definidora a la capçalera del diari?

I com que la nova definició del que és «La Humanitat» no va anar acompanyada ni d'una raïlla d'explicació en el text, els preguntaires i els consultants, naturalment, no se'n havien adonat, com tampoc no s'adonaren de la desaparició d'aquell article comprometedor.

Però llavors —insistí un—, si «La Humanitat» no és l'òrgan del partit d'Esquerra Republicana, amb quina autoritat la seva Direcció fa aclariments de caràcter oficial que tothom sap i ningú no demana?

...I com que ningú no ho demanava, és clar, la Direcció de «La Humanitat», òrgan de les esquerres catalanes, no hagué de contestar.

★

Per a no ésser menys, ARA! —que és l'òrgan oficial de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català» — no ha rebut tampoc cap consulta ni cap pregunta. Però per a la completa tranquil·litat de la Direcció—i precisament de la Direcció, o si es prefereix de la persona del senyor director—de «La Humanitat» ha de fer els següents aclariments: Que tots els rabassaires acaten, saluden i honoren la bandera de les quatre barres, que és gloriosa—i no perquè ho digui el senyor Massip— i que és la d'Esquerra Republicana i la de tots els catalans; però que la benemerita Unió de Rabassaires enarbori una bandera que no és la de les quatre

barres, sinó que té uns altres colors.

O bé, si el senyor Massip ho prefereix, farem aquest altre aclariment per al seu ús particular, ja que ningú no ens el demana:

Que la bandera d'«Estat Català» és la de les quatre barres i un estel. Un estel que hi campa i les illumina amb la clara llum que dugué Macià a la victòria. I aquest altre: Que la bandera que Macià donà a les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», les Joventuts —que diris Esquerra Republicana de Catalunya són alguna cosa—pensen mantenir-la, encara que tregui el son al jove ex-militant d'Acció Republicana i de la Unió Socialista de Catalunya.

Ah!... I que el senyor Massip, de diputat d'Esquerra Republicana a Madrid ja ens va bé, i per això l'hem votat; entre altres motius perquè, encara que parla millor que no escriu, ningú no tindrà el gust de sentir-lo al parlament de la República. Però que posat a fer de definidor del partit d'Esquerra Republicana, el senyor Massip, per la seva joventut, per les seves qualitats naturals, per la seva presentació cultural i pels molts coneixements que ha adquirit en els diversos partits on durant els seus trenta anys mal comptats ha militat, ens sembla un Napoleó de la política catalana.

La literatura catalana

Un estudi a fons de la nostra literatura requiriria molt més espai del que disposem, i a més, una categoria que no tenim ni podem tenir.

Per tant, ens limitarem solament a uns punts àlgids, que donin una idea concreta del nivell en què està la literatura catalana.

Bé, doncs; sigui pel que sigui, sota les influències d'una crisi manifestada fa uns anys, podem constatar com la literatura ha pueu una volada artificial, mancada d'una solidesa d'autors bons.

Si tenim en compte el que representa que s'escriu o que es produeixi molt, veurem de seguida la raó de les nostres manifestacions. No és que no sigui plausible l'esforç de tota la promoció literària. No volem dir això, ni se'n ha ocorregut mai dir el contrari, car és molt verídica la voluntat que els guia.

Té també molta importància el fet que d'uns anys a aquesta part, el públic llegeix un crescut tant per cent més, factor molt remarcable per a l'estímul dels autors. És un estímul que ha corromput els artistes.

Les ganes de complaure extremadament el desig del públic ha estat la causa (creiem nosaltres, sincerament) que l'autor falli en les seves obres. Per dissort, hi ha molts autors que pensen d'aquesta manera, puix, diuen, és l'única solució per a poder menjar.

No és ben trist això? No ens n'hem de donar vergonya?

D'aquesta forma és com queda estancada la nostra literatura, no per crisi d'artistes, ni de públic, sinó d'aquesta greu equivocació de l'autor, que per a triomfar, es sotmeti als desitjos del públic, i naturalment, el seu geni, en no plasmar cau en el buit per la manca d'originalitat.

No volem significar amb això que duri gaire aquesta situació. La joventut que puja actualment sembla entrar per uns viarans de realitat.

La manca d'espai, ens obliga a deixar la continuació per al proper número.

SALVADOR

Formidable !

La darrera setmana dèiem en la Secció d'Incisos municipals: ¿Ens podria dir amb quina autoritat i seguint quines directrius el senyor Vicenç Bernades obre un concurs per a proveir quatre places de bomber.

Avui podem afegir: Ja s'ha fallat el concurs, i han quedat designats els següents senyors:

Pere Comas Cases, Joan Moncunill Sereña, Joan Planas Barrueu, Ramon Vila Pons.

¿Ens podria dir la Comarca d'Esquerra de Barcelona-ciutat si sap quelcom d'aquests nomenaments, i si es pot acceptar que un senyor, per molt senyor Bernades que es digui, precindeixi de la disciplina i dels acords del Partit?

Cinisme...

No cal més que llegir aquests dies els òrgans de la plutocràcia i de la clerecia per a veure com protesten quan la censura els atany a ells. Senserecordar que fa més de divuit mesos que l'han defensada a peu i a cavall quan anava dirigida contra la premsa esquerrana i obrera, «El Correo Catalán» «Diario de Barcelona», i «La Veu», etc., omplen columnes enteres dedicades a protestar de la censura. Amb una manca absoluta de dignitat, de memòria i de vergonya, fan sentir diàriament als seus pocs lectors la seva veu esguerdada planyent-se que no sigui permes de publicar les seves faldedats i les seves injúries contra els governs sortits de la voluntat popular. No volem recordar que els militars encarregats de la censura a l'època de màxim esplendor i puixança de la tirania gilroble-lerrouxista censuraven implacablement per columnes o per pàgines senceres els diaris esquerrans per la publicació d'un article, nota o gaseella, que tractés d'assumptes polítics, socials o simplement, de partit. I aleshores ni el seràfic «Correo», ni el monàrquic «Brusi» ni el catalanista de trenta anys, sis mesos i un dia, («La Veu») no es queixaven pas de l'aplicació de la censura ans al contrari aplaudien que ens fos aplicada. Tots recordem els casos dels diaris esquerrans i obrers, suspesos a cada moment (els que es publicaven) mentre els usurpadors del poder permetien a la premsa de dreta o simpatitzant amb la situació dir tot el que acudia a la punta de les plomes dels seus assalariats.

Les coses han canviat, potser no tant com haurien d'haver canviat, però han canviat a la fi. I ara ens trobem davant del cas paradoxal que els ahir defensors de la censura protesten perquè la censura s'ha girat contra ells. No volen que se'ls censure quan escriuen els seus llastimosos articles sobre les esglésies que són cremades, ni quan sabotegen l'obra que porten a cap des dels llocs de govern els homes del Front Popular, per la voluntat sobirana i indiscutible del Poble, i afirmen amb tot el cinisme i tota la impudícia que els són propis, amb tota la barra, que no som de-

mòcrates i que els persequim. ¿Però és que poden queixar-se de persecucions els que durant dos anys han estat empresonats i assassinant homes pel sol delictu d'ésser liberals? ¿Poden queixar-se de persecucions els inductors a l'assassinat i a la violència que encara campen pels seus respectes, com si el 16 de febrer no hagués passat res? ¿Poden queixar-se els que fan objecte d'agressions els lectors de diaris obreristes, (Madrid) provocadors dels estudiants i dels ciutadans a la Universitat? I els carlins, ¿poden queixar-se de res mentre se'ls permet anar armats fins a les dents i tenir els centres atapeïts d'armes a ciència i paciència de totes les autoritats? I els catòlics, ¿poden queixar-se de persecucions? ¿Quantes esglésies han estat tancades, ¿quants ciutadans han estat perseguits per entrar a missa, o quantes penyores s'han posat per aquest motiu?

Sabem que perdem el temps contestant els atacs i les calúmnies dels moderns homes de les cavernes (i que ens perdonin els autèntics homes de les cavernes,) però no podem menys de dir-los de tant en tant alguna veritat. Encara que no desconeixem que els «margaritos» i els carques tenen el cervell petit i poc airejat i que, per tant, no en treurem res, ens plau dir-los el que són. No són més que uns pobres deficients mentals que estarien millor al manicomí que al carrer. Un lloc que no sigui el manicomí no és digne dels qui protesten de la censura i prediquen la dictadura sense recordar que en altres temps un tal Primo de Rivera, dictador durant set anys, la tingué suspesa damunt de tota la premsa com una nova espasa de Damocles mentre durà el seu funest dictat. Altre lloc que el manicomí no és digne per els qui blasmen de la democràcia i s'aprofiten de la seva tolerància excessiva per atacar-la, no cara a cara, que això no sabem fer-ho els qui, com ells, de la vileia en fan una qualitat i de la covardia una virtut, sinó amb el vell estil de la «puñalada tramera».

FRANCESC J. ZAMORANO

Depuració i responsabilitat

El Govern de Catalunya, sembla que a la fi s'ha decidit a actuar un xic en termes revolucionaris. Semblava, i així ho havíem fet notar en els nostres anteriors articles, que tenia un xic de por a deixar de banda actituds de legalisme, estúpid en aquests moments, que cal bandejar per a deixar el pas lliure a la justícia nacional catalana imposada pel poble en la victoriosa jornada del 16 de febrer.

Cal que el Govern de la pàtria es doni ben bé compte del que són alguns alts funcionaris de la Generalitat. Que vegi ben bé i amb tota claredat de la manera rastrejadora com s'han portat tota aquella colla de senyors que ara, passats ja els moments difícils, tornen a sortir per tal de guanyar, o bé consolidar, posicions obtingudes mitjançant adulacions i reverències. Cal que mirin bé qui té al costat i qui i tenia en les jornades de perill i lluita. Que es recordi, no solament d'aquells que molt animadament enriaren lletres i telegrams al Penal, sinó d'aquells que, d'una manera seguida, sense defallir ni vacillar un moment, quan el Partit ho necessitava, quan el partit no tenia pessetes per a pagar ningú, aquells anaren allà i ajudaren i cooperaren a la marxa del Partit i de les organitzacions constantment amb ells. Cal que es recordi de la gent rastrejera que l'endemà i els dies successius al 6 d'octubre voltaren, al costat dels militars que havien pres per assalt la Generalitat i la convertiren en un quarter amb totes les bruyides, amb totes les injustícies d'allà. Cal que pensi en aquells senyors que abans del 6 tot el dia eren al despatx dels consellers i President; que després del 6 eren sempre que podien al despatx del coronel de la Generalitat; i que ara després del 16 de febrer, tot el dia i a totes hores provarien estar al costat, millor dit, als peus dels consellers o President per tal que aquest cregui que ells són purs i innocents, militants entusiastes del Partit al qual pertany el conseller respectiu...

I d'aquests senyors n'hi ha a tots els departaments de la Generalitat. N'hi ha a Presidència, a Justícia, a Governació, a Finances, a Economia, a Treball, a Sanitat, a Cultura, a tot arreu on hi ha un cert nombre de funcionaris, allà trobareu, almenys un, que durant aquesta època de claudicions, falsedats compresa entre el 6 d'octu-

bre i el 16 de febrer ha fet tots els papers de l'auca per tal de tenir content al conseller o Governador de torn...

I això cal arreglar-ho. Cal que el Govern de Catalunya faci depuració ràpida, cal que demani unes responsabilitats exemplars. Cal que miri l'actuació, l'actitud de tots i cada un dels funcionaris per a saber quins han estat lleials a la seva anunciada ideologia i quins han traït el que sempre havien dit defensar. Si és així, si es fa aquesta depuració, segurament hi haurà unes quantes places vacants. Places «bones» que podrien treure's a concurs i es podran adjudicar a persones enteses, preparades pel que hagués de fer i que en aquests darrers temps no s'hagui significat per la seva actuació contra atalunya ni la República, que al contrari han depurat sempre les escenes democràtiques que regien i el dret indiscutible de Catalunya a regir-se per ella mateixa.

★

La Lliga, la Ceda i els radicals, els «tècnics independents», feren força mal dins la Generalitat. No parlem ja de l'actuació funesta i simple de Jimenez Arenes i del seu secretari el «xulo» Gabarró. No cal, perquè amb l'actuació dels gestors, Catalunya i la Generalitat ja s'han vist prou castigades.

El conglomerat straperlista, a les ordres de la Lliga, feren una pila de barbaritats dins l'organisme autònom. Cal que el Govern de la Generalitat activi la tasca que ha començat fa uns dies de retorn a la normalitat. Cal que al «Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya» hi vagin sortint disposicions, de tots els Departaments, sense excepció, regulant la vida autònoma d'una manera que sigui exemple, i ensem, decidida actuació contra els arribismes i les apetències de càrrecs.

Això és el que creiem que cal que faci el Govern. I intensificar tot el possible la seva actuació autònoma i de depuració dels organismes que integren la Generalitat. Que tots aquells contraris a l'esperit de Catalunya siguin bandejats dels llocs de comandament. Que vagin allí gent provada com a apes i com a dignes servidors de Catalunya i de la democràcia.

Esperem que algun dia es farà així o d'una manera semblant.

Pere MORA

(Continuació de la pàgina anterior)

Gutiérrez Diaz, Emili: Director Cos Incendis

Reverter Vila, Joaquima: Escrivent

Piniella Segura, Palmira: Escrivent

Esmendia Malla, Jaume: Matancer bestiar boví

Basas Casadesús, Josep M.: Aprenent 1ª.

Joan Oliveras, Josep: Oficial 2on. lletat

Cama Castillón, Manuel: Inspector de màquines

Gultresa Altariba, Josefina: Mestressa de pàrvuls

Fuertes Laencientra, Felix: Oficial 3er.

Alberch Roselló, Ramon: Escrivent

Tarin Iglesias, Josep: Agent d'Arbitris

Biosca Cancio, Jaume: Oficial 3er. Districte

Miravittles Millé, Lluís: Tècnic Labor.

Sanchez Fernandez, Manuel: Ordenança

Puig Mor, Josep: Agent d'Arbitris

Ferrer Bes, Santiago: Oficial 3er.

Fernandez Vaquer, Gabriela: Tècnic Labor.

Matons Colomé, Lluís: Tècnic Labor.

Costa Duran, Nicanor: Indv. Brig. servei Ord.

Gutiérrez Diaz, Emili: Assessor Tècnic

Martínez Ferri, Mª Teresa: Oficial 3er.

Escorxador

Aragó Sancho, Aurea: Oficial 3er. Proveïments

Priu Serrano, Mercè: Taquígraf, Oficial 3er.